

Sygnatura akt VI U 193/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 października 2016 roku

sprawy z odwołania I. W.

od decyzji z dnia 18 lutego 2016 roku

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przywrócenie renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 18 lutego 2016 roku znak (...) w ten sposób, że przywraca I. W. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 stycznia 2016 do 31 grudnia 2018 roku.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 193/16 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 lutego 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przyznał ubezpieczonej I. W. prawo do dalszej okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Ubezpieczona wniosła odwołanie od tej decyzji domagając się jej zmiany poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu całkowitej trwałej niezdolności do pracy.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że Komisja Lekarska ZUS w Z. uznała, że ubezpieczona jest częściowo a nie całkowicie niezdolna do pracy.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczona I. W. urodziła się (...) Pobierała ostatnio rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 31.12.2015r. Wniosek o ustalenie dalszego prawa do wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy złożyła 17.12.2015r.

W wyniku przeprowadzonego badania lekarskiego Komisja Lekarska ZUS ustaliła, iż odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy do 31.01.2017r. (bezsporne)

U ubezpieczonej rozpoznano zespół omamowo-urojeniowy. Powoduje on dalszą całkowitą niezdolność do pracy po grudniu 2015 r. na 3 lata.

dowód: opinia biegłej T. K. k. 11,42 i w aktach ZUS

dokumentacja medyczna k. 10, 25-40

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887, zwana dalej ustawą) prawo do świadczenia uzależnione od okresowej niezdolności do pracy ustaje z upływem okresu, na jaki to świadczenie przyznano. W świetle art. 107 ustawy, prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Natomiast art. 12 ustawy stanowi, iż niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust.2), a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3). Stosownie do treści art. 13 ust. 1 ustawy przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Ust. 4 tego przepisu stanowi zaś, iż zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy.

W sprawie istotnym było ustalenie czy u ubezpieczona po grudniu 2015 roku nadal jest całkowicie niezdolna do pracy.

Na wskazaną okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry. Sąd dał wiarę opinii biegłego. Biegły wskazał występujące u ubezpieczonej schorzenie oraz ocenił jego wpływ na zdolność do pracy. Biegły oparł się na dokumentacji medycznej zawartej w aktach organu rentowego i aktach niniejszej sprawy, wywiadzie uzyskanym od ubezpieczonej oraz na bezpośrednim jej badaniu. Opinię sporządził w sposób konkretny, jasny i spójny. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 listopada 1976 r. w sprawie IV CR 481/76 -OSNC 1977/5-6/102 „sąd nie może oprzeć swego przekonania o istnieniu lub braku okoliczności, których zbadanie wymaga wiadomości specjalnych, wyłącznie na podstawie konkluzji opinii biegłego, ale powinien sprawdzić poprawność poszczególnych elementów opinii, składających się na trafność jej wniosków końcowych.” Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawiony pogląd i opierając się o niego uznał, iż opinia biegłego spełnia te kryteria. Wnioski końcowe opinii stanowiły bowiem integralną część z innymi poszczególnymi ich elementami. Analiza wskazanych elementów wskazuje zdaniem Sądu na wiarygodność opinii.

Strony ostatecznie opinii nie kwestionowały (k. 50,53).

Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie oparł się na opinii biegłego oraz na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego i aktach sprawy, których wiarygodności strony nie kwestionowały. Dokumenty te nie budzą również wątpliwości Sądu, wobec czego zostały uznane za wiarygodne w całości.

Mając to na uwadze Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. przywrócił ubezpieczonej rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na 3 lata.

SSO Tomasz Korzeń